

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות,
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:
הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות,
הניחוח המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

לימור

הסבון לרענונות העור

באיכות צרפתית מעולה

פרסום ישראלי

בעיות ולבטים בחי המין

פאת

חדיר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

לחשיב בהנחיה
הספרים והמילות

מבחר גדול

של מקרני-שקופיות • מבחר גדול
של מכשירי בוק • בלעדיות שלנו
במבזקים הידועים,

AGFATRONIC 20. A

פתוח שחור-לבן וצבעוני ע"י ה
מעבדות המשוכללות ביותר.

פוטו ברנר

המכשיר היחיד

שינוי כתובת -

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש
להודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת
למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

אף הן במידת עמקות נאותה. **מישא**
אשרוב, חוק ותקין, במקום לגלם דמות
של אב איטלקי הרוס ומיוסר. **רליה**
פרידלנד ככתו החורגת, חסרה את מידת
הטראגיות החרישית והפויטית יותר. **חנה**
הנדלר משעשעת הכתם **פצ'ה**, מנהלת
המוסד בו הועסקה הבת כפרוצה, אך סיג
נון משחקת כאילו לקחה מאופרה אחרת.
התפקיד שפחות זכה לטיפול הוא של **הבמאי**
(יהודה אפרוני), המוצג כטיפוס שטחי
במקום שאדם זה יהא יוצר אחראי, המת-
יחס אל עבודתו ברצינות ועמקות; ישנה
הרגשה כי ששת הנפשות שהמחבר לא סיים
לחבר את הטראגדיה שלהן, לא היו מתייח
סות לעולם אל כוה, והיו מחפשות להן
במאי וצוות שחקנים מעמיק יותר.

*** **ימים טובים** (בהפקת ש. צמח)
גם כמופע בידורי חסר התחייבויות, הסרטים
בתוכניתו של **שייקה אופיר** קטעים מעור-
לים, פחות שטחיים ואחיליים. הוא יודע
להצחיק, בעניין זה אין כמעט חילוקי-דעות.
אך להצחיק ערב שלם, זו ממש משימה
הפנטומימות שלו עממיות, והרבה הרבה
למטה מיכולתו. הכוריאוגרפיה של **יעקב**
קלוסקי, ברוח מועדוני-לילה מיושנים, דבר
שאינו מפריע ליונה לוי להתגלות מחדש
כאישיות בימתית מחשמלת. הפארוזה ה-
משותפת שלה עם שייקה, על הבלט הקלא-
סי, מצחיקה עד המעות. הבעייה של שייקה
היא בעיית הבעיות של כל הבידור בישראל.
חומר. קשה למצוא מישהו שיחבר מערכון
משעשע, שיתקבל על הדעת, ולא ירד ל-
במה אינפנטילית מבישה. כן, וגם במאי
שהיה נוסף קצב, מקצר, משנה מיקום של
קטעים ובונה את התוכנית ממסד עד ספי-
חות, חסר היה לשייקה.

*** **להקת פיקוד דיוננוף** (תיאטר
רון דגל). השם מעיד כי לפנינו להקה צב-
אית במדים אורחיים. אלא שכאן לא חיבו
את המחברים לספק חומר מילואים,
דבר שאינו משתקף בחומר, המזכיר, כא-
מור, חומר משעשע אך חסר כל מישקע,
כמירב החומר המסופק ללהקות הצבאיות.
מלבד שניים-שלושה משתתפים, כמעט אי-
אפשר להשוות את חברי הלהקה ללהקה
בעלת נתונים דומים ששקבה חיים - בצל
ירוק. **דני ליטאי** יודע להעמיד פיוזר
נים בצורה בלתי-משעממת, אפילו אם הם
משעממים, ולא חשוב שלעיתים התנועה היא
לשם תנועה. דוגמה טובה להעמדה תכלית
תית הוא הפיוזר **הצעקה האחרונה**.
מינימום השורה מקסימום. החברה נחמדים,
והשמחה רבה.

בידור

*** **אין אהבות שמחות** (בה-
פקת בימות). **יופי כנאי** עושה מה שי-
אפילו **ג'ורג' בראנס** אינו מעז. הוא
מגיש ערב שלם מציירותיו של הטרוברדור
המשופם, בלהיית תומורת ועיבודים מוסי-
קאליים חדשים, בעוד שברסאנס עצמו מס-
תפק בלתי פשוט על גיטרה ובחצי תכנית.

אלישבע מיכאלי ועודד תאומי ב,,נושים"

סימנים בולטים. כדאי לציין כי סטרינדברג
לא היסס לחזור בו מתמיכתו במאבק ל-
שיוויון זכויות לנשי זמנו. כי פשוט פחד מ-
השתלטות הנשים על העולם. מוטיב זה
חוזר לא אחת במיכלול יצירותיו.
לביצוע יצירה כנושית, נדרשים שחקנים
ובמאי ירדטואוזיים. איש-איש חייב לשלוט
היטב במיתרו.
יופי יורעאלי אף כאן עקבי לאידאה
פיקס התמוהה שלו, להציב על הבמה זר-
קורים גלויים. הפעם הוא צבע אותם בצבע
אדמדם. במקום לקיים את המאבק על פני
זירה ריקה כלא הוא בכך כל רמז לתלישות
רוחנית של הגיבורים. רמקול קטן, צבוע
אף הוא, גלוי מול פני הצופים, פולט את
האפקטים. לכן נדמה כי הרהוט והשחקנים
נקלעו אל מיתקני-תאורה גלויים כניל, מ-
הגנה אחרת של יורעאלי.
זהו מערכון והצגה מתאימים, וחייבים לק-
רום עור וגידים באולם קטן ואינטימי. ה-
שחקנים חייבים להיות בעלי דיקציה ברורה,
ומשחקם חייב להיות למופת. מאחר והיצירה
ובעייתה אינן חדשניות, בשנת 1969, חייבים
השפה, הבימוי והמשחק לער מעליה את
אבן השנים, ולהפנט את הצופים.
עודד תאומי, **אלישבע מיכאלי**,
ו**שמואל עצמון** הם שחקנים מיקצועיים

מחוננים. אין ספק בכך. אך כאן, במיוחד,
אינם מתגלים כסולנים ירדטואוזיים. האשה,
ועוד יותר הבעל הקודם, מצליחים להפנט
את הבעל הצעיר ולהמיתו, לפי הכתוב. רפי
שזה מבוצע זה די שטחי ומיושן. אין כאן
כמעט זכר לשלושה שטנים הנאבקים איש
ברעהו.
המישחק מתנהל על מיינוחות, לעיתים
מייגע ואפילו משעמם. הגהינום הפרטי הקטן
של שלושת הטיפוסים אינו מצליח לרתק,
והדראמה הפסיכולוגית אינה מרקיעה ל-
קורשצנדו המיוחל. אומללותו של **תאומי**
ארולף אינה נוגעת ללב. מחלת הנפילה
שלו נראית כהעמדת פנים בלתי משכנעת
(של השחקן), ובהקשר לכך ניתן לקבוע כי
צער כי לא **מקלה** של אלישבע מיכאלי וי-
במיוחד לא **גוסטב** בביצועו השטחי של
שמואל עצמון, לא היוו את הקסליזטור ה-
יאה לתאומי.
לא היה כאן כל עימות דמוני מרטיט,
ולוא התריס תאומי כלפי עצמון כי הוא
מביט בו בעין עצומה, לא היה ניתן להב-
חין בכך, אף מן השורה הראשונה.
חסרה אוירת הצפון הקר (בעניין זה חסר
רה אף תפאורה ריאליסטית יותר), וכשאחד
הגיבורים חושש כי משיחו עלול להיכנס,
נדמה כי אכן כאילו הוא מתכונן לכך.